

שד נתון בסד

בני הזוג לי מחוֹן־אֵיָן היו נשואים באושר. משעבר האדון לי את גיל שלושים חלה ומת, וגופתו הוכנה לקבורה. האשה לא השלימה עם גורלה ובהתה בארון, התייפחה יומם ולילה, ופתחה את הארון על מנת להביט בבעלה. נהוג היה לומר באותם ימים שביום השביעי למותו של אדם מבני העם ייתכנו מקרים של היתקלות בשדים, כך שגם אם מדובר באדם קרוב, מומלץ לשמור מרחק. אולם האשה עמדה על דעתה, העבירה את הילדים לחדר אחר, ובעצמה נשארה לשבת בתוך החופה המקיפה את המת.

לקראת חצות נשבה רוח מבשרת רע, והאורות התעמעמו ונעשו ירוקים. היא ראתה שד אדום שיער ובעל עיניים עגולות, גובהו מעל שלושה מטרים ובידו קלשון מתכת, והוא מושך את בעלה בחבל כדי שיכנס מבעד לפתח. על השולחן מול ארון המתים היא ראתה אוכל ויין, ואת השד מניח את הקלשון, מתיר את החבל ויושב לסעוד. בכל פעם שבלע משהו נשמעו קולות צקצוק מתוך בטנו. בעלה ליטף את השולחן הישן ונאנח ארוכות בצער, ואז הלך לעבר חופת המת. האשה חיבקה אותו בזעקה, וחשה קרירות כשל אובך ערפילי, ולבסוף הצליחה לעטוף אותו בבד. השד האדמוני נאבק בה וניסה לחטוף אותו מידיה. האשה הרימה קול זעקה, ילדיה כולם הגיעו, והשד האדמוני זינק וברח. האשה והילדים לקחו את הנשמה העטופה בד ושמו אותה בארון המתים. גופתו של הבעל לאט לאט הגיבה ונשימתו שבה אליו, ובני המשפחה עזרו לו לשבת על מזון ונתנו לו מרק אורז. קלשון המתכת שנשאר מאחורה נעשה לדגם נייר לשריפה³², והזוג המשיך לחיות חיים משותפים יותר מעשרים שנה אחרי המקרה.

כאשר היתה בשנות השישים שלה, בעת תפילה מקרית במקדש אלי העיר, ראתה שני חיילים אחוזי קשת מרימים אסיר מסד בו היה נתון. למרבה ההפתעה האסיר היה אותו שד אדמוני. הוא הטיח באישה: "בתאוותנותי פתחתי פתח למעלליך, והסד הושם לעשרים שנה! והיום, משנפגשנו, אני מתכוון לשחרר אותך!" ומשהגיעה האישה לביתה, מתה.

32 בדומה ל"כסף מתים" שנהוג בסין לשרוף למען המתים, ישנם דגמים של חפצים שמשמשים באותו אופן.